

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 15 januari 2019 met nummer RvVb-S-1819-0496
in de zaak met rolnummer 1718-RvVb-0902-SA

Verzoekende partijen	1. de heer Koen WALRAVENS 2. mevrouw Caroline DEHAENE wonende te 1570 Galmaarden, Ninoofsesteenweg 161, waar woonplaatskeuze wordt gedaan
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van VLAAMS-BRABANT
Tussenkommende partij	mevrouw Maria PERDAENS wonende te 1570 Galmaarden, Ninoofsesteenweg 115, waar woonplaatskeuze wordt gedaan

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 20 augustus 2018 de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 14 juni 2018.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Galmaarden van 15 januari 2018 niet ingewilligd.

De verwerende partij heeft aan de tussenkommende partij een verkavelingsvergunning verleend voor het afsplitsen van een lot voor het bouwen van een halfopen woning op het perceel gelegen te 1570 Galmaarden, Ninoofsesteenweg zn, met als kadastrale omschrijving afdeling 2, sectie A, nummer 130M.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De tussenkommende partij verzoekt met een aangetekende brief van 3 november 2018 om in de procedure tot schorsing en vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de Raad laat de tussenkommende partij met een beschikking van 19 november 2018 toe in de debatten.

De verwerende partij dient een nota betreffende de vordering tot schorsing en het administratief dossier in. De argumentatie van de tussenkommende partij betreffende de vordering tot schorsing is in haar verzoekschrift tot tussenkomst vervat.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot schorsing op de openbare zitting van 11 december 2018.

De verzoekende partijen en Nico VANDERLINDEN die voor de tussenkomende partij verschijnt, zijn gehoord.

De verwerende partij verschijnt schriftelijk.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

De tussenkomende partij dient op 19 oktober 2017 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Galmaarden een aanvraag in voor een verkavelingsvergunning voor het perceel, gelegen aan de Ninoofsesteenweg te Galmaarden, met als kadastrale omschrijving afdeling 2, sectie A, nummer 130M.

De verkavelingsaanvraag beoogt het creëren van een lot voor een woning in halfopen bebouwing, aan te bouwen aan de woning van de verzoekende partijen aan de Ninoofsesteenweg 161.

Het perceel ligt volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan 'Halle-Vilvoorde-Asse', vastgesteld met een koninklijk besluit van 7 maart 1977, in agrarisch gebied.

Tijdens het openbaar onderzoek, dat van 30 oktober 2017 tot en met 28 november 2017 gehouden wordt, dienen de verzoekende partijen een bezwaarschrift in.

Het Agentschap Wegen en Verkeer adviseert op 10 november 2017 ongunstig.

Het Departement Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwonwikkeling adviseert op 21 november 2017 ongunstig.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Galmaarden verleent op 15 januari 2018 een verkavelingsvergunning onder voorwaarden aan de tussenkomende partij.

Tegen die beslissing tekenen de verzoekende partijen op 8 maart 2018 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in haar verslag van 1 juni 2018 om dit beroep niet in te willigen en een verkavelingsvergunning onder voorwaarden te verlenen.

Na de hoorzitting van 12 juni 2018 beslist de verwerende partij op 14 juni 2018 om het beroep niet in te willigen en een verkavelingsvergunning onder voorwaarden te verlenen. De verwerende partij motiveert:

“...
b)

Het goed maakt geen deel uit van een goedgekeurde niet vervallen verkaveling en is niet gelegen binnen de grenzen van een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan. Volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse is het goed

gelegen in een agrarisch gebied. Artikel 11 van het KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen zijn van kracht. De voorliggende aanvraag is in strijd met de planologische bestemmingsvoorschriften van het agrarisch gebied.

c) De aanvrager wenst gebruik te maken van de afwijkingsmogelijkheid voor de afwerking van wachtgevels, zoals voorzien in de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. Art. 4.4.3 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalt dat voor een perceel dat niet voor woningbouw bestemd is toch een verkavelingsvergunning of een stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een eengezinswoning kan worden afgegeven, indien voldaan is aan alle hiernavolgende voorwaarden:

1° de nieuwe woning is van:

- a) hetzij het driegeveltype, in welk geval zij aangebouwd wordt bij een wachtmuur van een bestaande woning op een belendend perceel,
- b) hetzij het gesloten bouwtype, in welk geval zij gebouwd wordt op een perceel dat gelegen is tussen twee wachtmuren;

2° het perceel waarop de nieuwe woning opgericht wordt, heeft een oppervlakte van ten hoogste 650 m²;

3° het bouwvolume van de nieuwe woning bedraagt ten hoogste 1.000 m³;

4° de aanpalende bestaande woning of woningen is of zijn per 1 september 2009 op het ogenblik van de vergunningsaanvraag voor de nieuwe woning hoofdzakelijk vergund en niet verkrot.

Voor de toepassing van het eerste lid, 1°, wordt onder "wachtmuur" verstaan:

1° een wand die op 1 september 2009 deel uitmaakt van een dubbele wand, opgetrokken op de perceelsgrens;

2° een enkele wand die reeds op 1 september 2009 is opgetrokken tot tegen de perceelsgrens, en die beschermd is door een tijdelijke waterafstotende bekleding.

In de memorie van toelichting op het ontwerp van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening is aangaande de afwerkingsregel het volgende te vinden:

"Niet elke blinde muur is een wachtmuur.

Enkel in volgende hypothesen is sprake van een wachtmuur:

1° De eerste bouwer trekt op de perceelsgrens een dubbele wand op. Eén wand staat op het eigen perceel, de andere wand op dat van de burens. Dat noemt men ook wel "te paard" bouwen. De tweede bouwer kan dan gebruik maken van de wachtgevel die de eerste bouwer optrok op het perceel van de tweede bouwer. Dat procedé noemt men de gemeenmaking of overname.

2° De eerste bouwer kan ook een dunnere wachtmuur optrekken en deze dan van een waterafstotende bekleding voorzien. De eigenaar van het later aan te bouwen pand kan verplicht worden 'zijn deel' van de wachtmuur af te laten breken en er een normale tussenwoningmuur van te maken."

In de memorie van toelichting is eveneens terug te vinden:

"De regel kan slechts worden toegepast op percelen van ten hoogste 650 m²; deze maximale oppervlakte is afgeleid van de richtnorm, opgenomen in het RSV, van 15 woningen/ha in landelijk gebied. Indien men de regel wil toepassen op een groter perceel, zal eerst een verkaveling moeten worden doorgevoerd. Deze regeling vermijdt het onoordeelkundig aansnijden van open ruimten."

De voorliggende aanvraag voorziet een verkaveling om de kavel te beperken in oppervlakte tot 6 a 50 ca, om vervolgens een woning te kunnen oprichten als afwerking van de naastgelegen woning. De aanpalende bestaande woning is niet verkrot en wordt als

vergund geacht beschouwd. Het bouwvolume van de woning wordt beperkt tot 1.000 m³ in de stedenbouwkundige voorschriften.

Er dient vastgesteld te worden dat de muur kan beschouwd worden als een wachtmuur, zoals omschreven in het eerste punt van de memorie van toelichting. Uit het bouwplan van de woning uit 1955 blijkt dat de woning werd opgericht met een afgewerkte voorgevel met een gevelsteen van 10 cm dik. Deze voorgevel is 10,00 m breed en kent een kleine terugsprong, waarbij de woning inclusief de zijmuren, in totaal 10,30 m breed is. De aanwezigheid van een verluchting in deze zijgevel en beperkt een aantal glasdallen doen hieraan geen afbreuk en zijn elementen van burgerrechtelijke aard. De verbreding van het perceel, aangehaald door de beroepsindiener, ligt in de rechter zijdelingse perceelsgrens terwijl de linkerperceelsgrens wel loodrecht op de weg staat. Het gaat hier om een dubbele muur die "te paard" werd opgericht.

Aan de voorwaarden zoals geformuleerd in artikel 4.3.3 waarbij wordt bepaald dat de mogelijkheid bestaat om deze afwijkingsmogelijkheid toe te passen, is derhalve voldaan.

In die zin wordt het advies van het departement Landbouw en Visserij dat het zou gaan om een wachtzijgevel niet bijgetreden. Zoals geformuleerd in het besluit van het college van burgemeester en schepenen blijkt duidelijk uit het bouwplan van 6 augustus 1955 dat het een muur is die "te paard" is gebouwd.

d) De goede ruimtelijke ordening van de plaats komt met de voorliggende aanvraag niet in het gedrang waardoor het redelijk is dat deze afwijkingsregeling wordt toegepast. Mits een beperkte aanpassing van de stedenbouwkundige voorschriften zal de nieuwe woning op een harmonische wijze aansluiten op de naastgelegen woning en is de verkaveling verenigbaar met de goede ruimtelijke ordening. Het perceel sluit immers aan op een rij woningen, als uitloper van de kern van Vollezele. De te bouwen woning maakt deel uit van een geresidentialiseerde omgeving.

Bij gekoppelde bebouwing is het de bedoeling dat eenzelfde gabarit wordt gehanteerd voor de twee woningen. Daarom wordt opgelegd dat het gabarit van het hoofdvolume van de aanpalende woning dient gevolgd te worden. De stedenbouwkundige voorschriften dienen in die zin aangepast te worden aangezien een afwijkende dakhelling voor het achterste dakvlak hier niet aangewezen is. De toegelaten bouwdiepte van 18,00 m op de benedenverdieping kan in afwijking met de algemeen gehanteerde stedenbouwkundige voorschriften in voorliggende aanvraag toegelaten worden. Dit door de beperking die het bestaande gabarit van het aanpalend hoofdvolume oplegt van 9,00 m op de bovenliggende verdieping, identiek aan de diepte op de verdieping van de aanpalende woning. Tevens is een grotere diepte op de benedenverdieping dan de doorgaans aangenomen 15,00 m stedenbouwkundig aanvaardbaar omdat de aanpalende woning een aanbouw heeft met een nog grotere bouwdiepte waar tegenaan wordt gebouwd. De hoogte van deze aanbouw wordt beperkt tot maximaal de hoogte van de aanbouw op het aanpalend perceel waardoor er hier geen sprake zal zijn van enige hinder voor de aanpalende bewoners. Langs de rechterkant is er een zijdelingse bouwvrije strook van 4,15 m waardoor er voldoende afstand behouden blijft tot het resterend perceel in agrarisch gebied.

e) Het advies van het agentschap Wegen en Verkeer met betrekking tot de inplanting langs de gewestweg N255 is ongunstig. Er wordt gesteld dat de aanvraag onwenselijk is omwille van de ontworpen rooilijn of de vigerende wegnormen en de bijhorende bouwvrije strook, dit gelet op de vastgestelde rooilijn van 13,00 m uit de as van de weg en de vastgelegde bouwlijn die op 21,00 m uit de as van de weg ligt. Er wordt meegegeven dat de bouwlijn

4,75 m meer naar achter moet voorzien worden dan in voorliggende verkaveling wordt voorgesteld. Het principieel standpunt van het agentschap Wegen en Verkeer waarbij het de bedoeling is om de vastgestelde rooilijnen en achteruitbouwstroken te respecteren kan in het algemeen worden bijgetreden. Echter in voorliggende aanvraag betreft het een specifiek geval waarbij een afwijking kan gemotiveerd worden vanuit ruimtelijk oogpunt. Daarbij is de rooi- en bouwlijn waarvan sprake niet bekrachtigd door een koninklijk besluit. Een gemotiveerde afwijking is aldus mogelijk zonder dat de direct werkende norm wordt geschonden.

Zoals hierboven al aangehaald gaat het om een afwerking van een bestaande wachtgevel. Wanneer de nieuwe woning meer naar achter zou worden ingeplant, zou deze wachtgevel voor een groot deel onafgewerkt blijven en gaat de aanvraag aan haar doel voorbij. Ruimtelijk gaat het om een bebouwd lint langs de steenweg waar nog verschillende woningen staan op kortere afstand van de weg. De woning die voorzien wordt binnen deze verkaveling sluit aan bij deze bebouwing. De afwijking op het ongunstig advies van het agentschap Wegen en Verkeer wordt aldus gemotiveerd vanuit de realisatie van de goede ruimtelijke ordening van de plaats.

Er wordt nog opgemerkt dat de achteruitbouwstrook die wordt gerealiseerd $\pm 7,86$ m bedraagt. Dit is voldoende voor het stallen van een wagen vóór de woning. Ook is deze afstand voldoende om een vlotte en veilige in- en uitrit te garanderen.

Bij een vorige beroepsprocedure was er een gunstig advies van het agentschap Wegen en Verkeer aangezien de aanvraag toen een inplanting van de woning voorzag op grotere afstand van de weg, zodat voldaan werd aan de vastgestelde rooilijn en achteruitbouwstrook. De voorliggende aanvraag voorziet een andere inplanting met een ongunstig advies van het agentschap waar thans, zoals hierboven omschreven, gemotiveerd van kan afgeweken worden.

f) Het agentschap Wegen en Verkeer haalt een onwenselijkheid aan omwille van de reglementering van de toegangen tot het gewestdomein waarbij de toegang wordt beperkt tot 4,50 m breed. Over de rest van het perceel dient ter hoogte van de perceelsgrens een structurele niet-overrijdbare scheiding aangebracht te worden. Deze voorwaarde kan opgenomen worden in de stedenbouwkundige voorschriften.

g) Een voorwaarde opnemen aangaande de bestaande muur die deels zal moeten overgenomen worden aangezien het een muur betreft die "te paard" is gebouwd, behoort niet tot de mogelijkheden. De overname van de muur zal moeten gebeuren bij de uitvoering van de verkaveling. Dit betreft een burgerrechtelijke kwestie. Vergunningen hebben een zakelijk karakter. Ze worden verleend onder voorbehoud van de op het onroerend goed betrokken burgerlijke rechten.

h) In toepassing van art. 4.3.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (beoordelingsgronden) kunnen geen opmerkingen gemaakt worden inzake hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen. Er zijn geen cultuurhistorische aspecten die wegen op de beoordeling. De schaal van het project, het ruimtegebruik en de bouwdichtheid sluiten aan bij deze van de directe omgeving. De stedenbouwkundige voorschriften zorgen voor een inpassing van de visueel-vormelijke elementen. De impact op de mobiliteit is beperkt en aanvaardbaar door één bijkomende woning.

...

Dat is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Een onderzoek van de ontvankelijkheid van het verzoek tot tussenkomst is enkel aan de orde als de voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen, vervuld zijn. Zoals zal blijken, is dat niet het geval.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

De verwerende partij noch de tussenkomende partij betwisten de ontvankelijkheid van de voorliggende vordering.

De ontvankelijkheid van een beroep raakt de openbare orde en wordt zo nodig ambtshalve onderzocht.

Dat onderzoek is maar aan de orde wanneer de voorwaarden om de schorsing te bevelen, vervuld zijn. Zoals zal blijken, is dat niet het geval.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Op grond van artikel 40, §1 DBRC-decreet kan de Raad de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bevelen op voorwaarde dat er hoogdringendheid aangetoond wordt en dat de verzoekende partijen minstens een ernstig middel aanvoeren dat de vernietiging van de bestreden beslissing op het eerste gezicht kan verantwoorden.

A. Hoogdringendheid

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partijen zetten de hoogdringendheid als volgt uiteen:

“..."

De verwerende partij is van oordeel dat de muur waartegen aan zou worden gebouwd een dubbele muur is die te paard werd opgericht, waardoor deze conform artikel 4.4.3 VCRO een wachtmuur is.

Verzoekers hebben echter op 16 augustus 2018 een meting laten uitvoeren, waaruit blijkt dat de betrokken muur volledig op het perceel van verzoekers staat (...). De muur is bovendien niet afgewerkt met een tijdelijke waterafstotende bekleding waardoor deze dus geen wachtmuur is in de zin van artikel 4.4.3. VCRO. Dit is een nieuw element waar de verwerende partij geen kennis van heeft kunnen nemen.

Verzoekers hebben een sterk vermoeden dat de begunstigde van de vergunning zo spoedig als mogelijk de werken zal aanvatten. Indien de bouw zou worden aangevat, zou dit voor verzoekers betekenen dat zij hun kabels moeten verleggen, verluchtingsgaten moeten dicht en verplaatsen, idem wat betreft de afvoer van hun dampkap. Er zal minder licht in de woning zijn doordat de glasdallen niet langer licht door laten (...).

Gelet op het bovenstaande menen verzoekers dat de zaak hoogdringend is en de behandeling ervan onverenigbaar is met de behandelingstermijn van een vordering tot

vernietiging. Bovendien maakt de meting een ernstig middel uit dat de vernietiging van de bestreden beslissing op het eerste gezicht verantwoordt.

...

2.

De verwerende partij antwoordt:

“ ...

Verzoekende partij motiveert de ‘hoogdringendheid’ enkel op basis van ‘een sterk vermoeden’ dat de begunstigde van de vergunning zo spoedig als mogelijk de werken zal aanvatten.

Daarmee toont verzoekende partij echter niet aan dat er in casu sprake is van hoogdringendheid. Minstens laat de verzoekende partij na om dit op afdoende wijze aan te tonen aan de hand van voldoende precieze, pertinente en concrete elementen. De verzoekende partij dient immers met voldoende aannemelijke en precieze gegevens, in het licht van de door haar gevreesde nadelige gevolgen van de bestreden beslissing, aan te tonen dat de vernietigingsprocedure te laat komt om deze nadelen te voorkomen.

Verzoekers gaan er daarnaast geheel aan voorbij dat de hinderaspecten die zij in het kader van deze hoogdringendheid aankaarten geen rechtstreeks gevolg vinden in de verkavelingsvergunning maar slechts het gevolg kunnen zijn van een latere stedenbouwkundige vergunning die op grond van deze verkavelingsvergunning kan worden aangevraagd. De verkavelingsvergunning, die enkel voorschriften bepaalt, geeft geen rechtstreekse toelating voor dergelijke bebouwing, zodat de gevreesde nadelen niet het gevolg zijn van de huidige bestreden beslissing. De vordering tot schorsing kan dan ook geen enkel nuttig effect ressorteren aangezien de door hen ingeroepen nadelen zich onmogelijk met de uitvoerbaarheid van de verkavelingsvergunning alleen kunnen manifesteren.

Het verzoek tot schorsing is dan ook ondoelmatig en dient te worden afgewezen.

Uw Raad oordeelde hierover recent het volgende:

“Los van de vraag of de door de verzoekende partij opgeworpen nadelen voldoende zwaarwichtig zijn, vooral met betrekking tot het verlies van haar uitzicht door de bouw tegen de linker perceelsgrens ter hoogte van de voortuin van haar eigendom, en de bijhorende vermindering van woonkwaliteit omwille van de inplantingswijze en de oriëntatie van de bestaande woning enerzijds en de door de bestreden verkavelingsvergunning voorziene bebouwing anderzijds, oordeelt de Raad dat de verzoekende partij in haar beroepsverzoekschrift niets vermeldt waaruit de Raad kan afleiden dat de verzoekende partij niet kan wachten op het resultaat van de behandeling van de vernietigingsprocedure.

De bebouwing van het perceel waarop de bestreden beslissing betrekking heeft, is overigens alleen mogelijk na het verlenen van een stedenbouwkundige vergunning.

[...]

Er is dan ook niet voldaan aan de in artikel 40, §1 DBRC-decreet en de artikelen 56 en 57 van het Procedurebesluit gestelde voorwaarde dat de Raad een bestreden vergunningsbeslissing alleen kan schorsen wanneer er hoogdringendheid is.”

(arrest nr. RvVb/S/1718/1214 van 28 augustus 2018)

“Met de bestreden beslissing wordt een verkavelingsvergunning verleend voor het verkavelen van een terrein in twee loten, teneinde één lot te creëren voor de oprichting van een ééngezinswoning. Deze woning wordt aangebouwd, volgens de afwerkingsregel, aan de wachtgevel van de woning van de verzoekende partij. Het achterliggend lot wordt uit de verkaveling gesloten.

[...]

De verzoekende partij roept als nadelige gevolgen een afname van zonlicht, dat een inperking van haar woongenot zal veroorzaken, een schending van haar privacy en visuele hinder in.

[...]

Tenslotte omschrijft de verzoekende partij enkel de voor haar nadelige gevolgen, zonder aan te tonen dat de afhandeling van de vernietigingsprocedure te laat zal komen om de verwezenlijking van deze nadelen te voorkomen. Het louter aangeven dat er “ook rekening (moet) gehouden worden met de duurtijd van de vernietigingsprocedure” is niet hierbij niet voldoende. De verzoekende partij kan met haar betoog de Raad onvoldoende overtuigen dat de ingeroepen nadelen zodanig zijn dat niet het verloop van de vernietigingsprocedure kan worden afgewacht.

[...]

Het is bovendien niet omdat een verkavelingsvergunning op zich ‘gedetailleerd is’ dat de aflevering van de verkavelingsvergunning op zich reeds de ingeroepen nadelen doen ontstaan. De verzoekende partij koppelt de ingeroepen nadelen voornamelijk aan de bouwdiepte van de op te richten woning, maar de verkavelingsvoorschriften gevens slechts maxima weer, zodat het niet zeker is dat de later te bouwen woning ook deze maxima daadwerkelijk zal gebruiken, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan.

(...)

(arrest nr. RvVB/S/1516/0073 van 6 oktober 2015)

De verzoekende partijen tonen in hun verzoekschrift derhalve niet aan dat zich een hoogdringende behandeling opdringt. Er is dan ook niet voldaan aan de in artikel 40, §1 DBRC-decreet en de artikelen 56 en 57 van het Procedurebesluit gestelde voorwaarde dat een bestreden beslissing alleen geschorst kan worden wanneer er hoogdringendheid wordt aangetoond.

...”

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partijen die zich op hoogdringendheid beroepen, moeten, op grond van artikel 40, §3 DBRC-decreet, in hun verzoekschrift, ondersteund met de nodige overtuigingsstukken, een uiteenzetting geven van de redenen die aantonen dat de schorsing hoogdringend is, gelet op de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Volgens artikel 40, §1, 1° DBRC-decreet houdt de vereiste van hoogdringendheid onder meer in dat de verzoekende partijen aantonen dat de behandeling van hun zaak onverenigbaar is met de behandelingstermijn van een vordering tot vernietiging. Meer in het bijzonder rust op de verzoekende partijen de bewijslast om met voldoende concrete, precieze en aannemelijke gegevens aan te tonen dat de afhandeling van de vernietigingsprocedure te laat zal komen om de verwezenlijking van de aangevoerde nadelige gevolgen, die voor hen persoonlijk voortvloeien uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, te voorkomen.

Het komt de verzoekende partijen toe ervan te overtuigen dat de bestreden vergunning dusdanig ingrijpt op hun leef- en woonkwaliteit, dat een uitspraak bij hoogdringendheid noodzakelijk of

gewenst is. Het bestaan van hoogdringendheid is een afzonderlijk van de ernst van de middelen te onderzoeken schorsingsvoorwaarde.

2.

De uiteenzetting van de hoogdringendheid overtuigt niet van de wenselijkheid van een uitspraak bij hoogdringendheid.

Als hinderlijke of nadelige gevolgen voeren de verzoekende partijen aan dat zij als gevolg van de aanbouw aan hun woning kabels moeten verleggen, verluchtingsgaten moeten dicht en verplaatsen, de afvoer van hun dampkap moeten verplaatsen en dat de lichtinval in hun woning verminderd wordt. Als verantwoording van de hoogdringendheid, waarvoor enkel twee foto's van de muur bijgebracht worden, kan dat niet volstaan. Waar zij stellen een sterk vermoeden te hebben dat de begunstigde van de vergunning de werken zo spoedig mogelijk zal aanvatten, zien de verzoekende partijen over het hoofd dat de bouw van de woning op grond van de bestreden verkavelingsvergunning niet aangevat kan worden en een uitvoerbare stedenbouwkundige vergunning vereist.

Uit de verstrekte argumentatie blijkt bovendien dat de hoogdringendheid in essentie op de beweerde schending van de in artikel 4.4.3 VCRO opgenomen 'afwerkingsregel' geënt wordt. De verzoekende partijen verwijzen naar het oordeel van de verwerende partij dat het om een 'wachtmuur' in de zin van artikel 4.4.3, derde lid, 1° VCRO gaat, naar de in hun opdracht uitgevoerde meting die zou aantonen dat de muur volledig op hun perceel staat en dat er dus, anders dan in de bestreden beslissing aangenomen wordt, geen sprake is van een dubbele wand op de perceelgrens. Daarmee introduceren zij de in het enig middel geformuleerde wettigheidskritiek in de uiteenzetting van de hoogdringendheid. Voor zover de verzoekende partijen zich op het onwettig handelen van de verwerende partij beroepen, is dat een argument dat de ernst van het middel betreft. Er wordt in herinnering gebracht dat hoogdringendheid van de vordering een schorsingsvoorwaarde uitmaakt die onafhankelijk onderzocht moet worden. De hoogdringendheid mag niet afhankelijk worden gesteld van de vraag of de verwerende partij al dan niet rechtmatig toepassing van de afwerkingsregel gemaakt heeft.

3.

Er is niet voldaan aan de in artikel 40, §1, 1° DBRC-decreet gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing alleen geschorst kan worden wanneer er hoogdringendheid aangetoond wordt.

B. Ernstige middelen

Aangezien de verzoekende partijen de hoogdringendheid niet aantonen, is een onderzoek naar de ernst van de middelen niet aan de orde.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De vordering tot schorsing wordt verworpen.
2. De uitspraak over de kosten wordt tot de beslissing over de vordering tot vernietiging uitgesteld.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 15 januari 2019 door de negende kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de negende kamer,

Yannick DEGREEF

Geert DE WOLF